

бенъ чловѣкъ, казваше му: „Дохождате ли съ менъ? азъ щѣ ви дамъ много злато.“ Когато ся вече добръ изучи и бѣше набралъ доста способны хора, върна ся въ царството си и имъ наложи да изучаватъ подданицытъ му, които бѣхъ много сиромаси и твърдѣ прости. Той поръча да ся съградятъ голѣми градища и много корабли; поучаваше младежитъ на работѣ, надгледваше бѣднытъ сиромаси и старцытъ, отдаваше самичкъ правдинѣтъ на населеніята си, щото ги направи честни и благополучни хора. Двѣ години прѣкара въ тази работѣ и най-сетнѣ рече на Искренка: „Върватъ ли че вече съмъ твърдѣ достоенъ за *Истиннѣ-Славѣ*? — Остава ви да направите още еднѣ голѣмѣ работѣ, му рече въспитательтъ. Вый побѣдихте погрѣшкытъ на подданицытъ си, мързѣтъ си, любовьтъ за удовольствіята си, но още сте робъ на гнѣва си; той ви е най-последныйтъ непріятель, когото трѣбва да біете. „Драганъ видѣ голѣмъ трудъ за да ся поправи отъ тази последнѣ грѣшкѣ; но той бѣше толко залибенъ въ княгыньѣтъ си, щото ся най-повече напръгна за да постане сладкъ и търпливъ. Той успѣ въ туй; и като бѣхъ прѣминали тритъ години, той отиде въ горѣтъ дѣто бѣше видѣлъ бѣлѣтъ кошутѣ. Той не заведе съ себе си голѣмѣ парадѣ; самыйтъ Искренко му бѣше за другаръ. Той срѣщна Недѣлко въ еднѣ великолѣпнѣ каруцѣ; който бѣше исписалъ възъ каруцѣтъ битвытъ, които бѣше придобилъ, градищата, които бѣше прѣзелъ, и караше прѣдъ себе си много князове, които бѣше заробилъ и които бѣше обковалъ като робіе. Недѣлко, като съгледѣ Драгана, подсмѣ ся и нему, и на поведеніето му. Въ сѣщѣтъ минутѣ, тѣ съгледѣхъ латытъ на двѣтъ сестры, които не бѣхъ толко отда-